

Ботевъ (развълнувано). Венето. . . Кажи ми, какъ да дръзна да те повикамъ при себе си: да дѣлишъ моя гладъ, да дѣлишъ моята неволя. . . Ти, съ тия малки, бѣли ржце. . . Съ това нѣжно лице. . . Какъ ще мога да те гледамъ гладна, премръзнала, одрипавѣла. . . Нима съмъ азъ човѣкъ за женене? Мога ли азъ да свия домъ, да печеля редовно пари, да принасямъ въ къщи. . . Азъ. . . Бездомникътъ, неволникътъ, който утре не знае кжде ще подслони глава. . . Кажи ми, мога ли? Ето, утре имамъ да плащамъ полица за печатницата. . . Могатъ да я протестирагъ, ако не получа на време абонаментитѣ отъ Гюргево. . . Нѣма ли да бжда безуменъ, ако ти предложи да съсипешъ живота си заради мене. . .

(Дочуватъ се звуци отъ модния валсъ „Приказки отъ Виенската гора“ отъ Йоханъ Штраусъ, двамата сѣдять на една пейка).

Венета. Да гладувамъ. . . но съ тебе. Да мръзна. . . но съ тебе! Има ли по-голѣмо щастие отъ това? Христо! Азъ имамъ спестени пари, които вуйчо не знае. А зестрата ми е 60,000 франка. Ще си поискамъ частъ отъ нея, за да си изплатишъ печатницата, а като почнешъ да печелишъ отъ вестника. . .

Ботевъ. Венето! Искашъ ли да ме не видишъ никога вече? Азъ неща владишкитѣ пари! Ако дойдешъ, ще дойдешъ, тъй както си, съ това шалче на гърба!

Венета (шеговито). Ами поне нѣма ли да ме оставишъ да си взема торбичка съ дрехи?

Ботевъ. Оставямъ ти време да размислишъ. Не забравяй нищо: глада, студа, защото сега е топло. Но и зима ще дойде. . . другаритѣ ми, отъ които не мога да се раздѣля. Защото, когато припечеля нѣщо, то е и за тѣхъ и за менъ, когато азъ ямъ, тѣ не могатъ да гладуватъ, когато азъ съмъ облѣченъ, тѣ не могатъ да ходять голи и боси. . . Ние живѣемъ въ комуна. Всичко мое е и тѣхно. Всичко тѣхно е и мое. Славни момчета сж тѣ! Какъ ме обичатъ, какъ ми сж вѣрни! (Улавя ржцетѣ ѝ). Венето. . . Не забравяй и друго. . . А то е най-важното. Утре не се знай какво ще стане. И азъ ще отида тамъ, кждето ще отидатъ всички. Кървавъ жребий ни зове, Венето. . . Размирни времена живѣемъ. Размирни и сѣдбовни. Ето, следъ два дни трѣбва да тръгна изъ Влашко, да обиколя Галацъ, Браила. Исмаилъ, Гюргево, да подготвя новото общо събрание, да събудя задрѣмалитѣ, да подтикна задрѣмалитѣ: лично, съ слово, съ примѣръ. . .

Венета. Ти! Неуморимъ. . . Орелъ мой. . .

Ботевъ. Херцеговина се бие, Босна дига бунтъ, Черна гора е разпѣплала по своитѣ гори и тича на помощъ, Сърбия е готова да тури своитѣ сили на картата и да извика „ва банкъ“! Албания се вълнува, Гърция е готова да